

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 13859/2022
20.07.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Зорана Хаџића и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., коју заступа пуномоћник Видосава Видић Манастирац, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., кога заступају пуномоћници Љубица Филиповић и Борислав Пупавац, адвокати из ..., ради утврђења брачне тековине одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2531/20 од 18.01.2021. године у седници већа одржаној 20.07.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

УКИДА СЕ пресуда Апелационог суда у Новом Саду Гж 2531/20 од 18.01.2021. године у делу става првог изреке којим је преиначена пресуда Вишег суда у Сремској Митровици П 23/2020 од 06.07.2020. године и одбијен тужбени захтев, као и у ставу другом изреке и предмет враћа другостепеном суду на поновно суђење.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Сремској Митровици П 23/2020 од 06.07.2020. године усвојен је тужбени захтев, па је утврђено да је уписан и уплаћен унет оснивачки удео у предузећу „ВВ“ доо Бијељина, Република Српска, у износу од 240.000 км у материјалним средствима и 5.000 км у новчаним средствима, односно 125.266,51 евра заједничка имовина тужиље и туженог стечена у браку парничних странака са једнаким уделима, што је тужени дужан признати и исплатити тужиљи $\frac{1}{2}$ наведеног оснивачког удела у износу од 62.633,26 евра са каматом коју прописује Европска централна банка почев од 09.06.2003. године па до 23.12.2012. године, а од 25.12.2012. године до исплате са каматом коју прописује Европска централна банка у висини референтне каматне стопе Европске централне банке на главне операције за финансирање увећане за 8 процентних поена почев од датума развода парничних странака 09.06.2003. године па до коначне исплате, све то у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате; обавезан је тужени да тужиљи на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 2.509.440,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде па до коначне исплате; захтев туженог за накнаду трошкова парничног поступка је одбијен.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 2531/20 од 18.01.2021. године жалба туженог је делимично усвојена, делимично одбијена, па је првостепена пресуда у делу којим је усвојен тужбени захтев и утврђено да је уписан и унет оснивачки удео у предузеће „ВВ“ доо Бијељина, Република Српска, у износу од 240.000 км у материјалним средствима заједничка имовине тужиље и туженог стечена у браку парничних странака у једнаким уделима и обавезан тужени на исплату износа од 61.355,02 евра и у делу одлуке о трошковима поступка преиначена тако што је одбијен тужбени захтев тужиље у делу којим је тражено да се утврди да је уписан и унет оснивачки удео у предузећу „ВВ“ доо Бијељина Република Српска у износу од 240.000 км у материјалним средствима заједничка имовина тужиље и туженог стечена у браку парничних странака са једнаким уделима, што је тужени дужан признати и исплатити тужиљи $\frac{1}{2}$ уписаног и унетог оснивачког капитала „ВВ“ доо у износу од 61.355,02 евра са каматом коју прописује Европска централна банка почев од 09.06.2003. године па до 25.12.2012. године, а од 25.12.2012. године па до исплате са каматом коју прописује Европска централна банка у висини референтне каматне стопе Европске централне банке на главне операције за рефинансирање увећане за 8 процентних поена почев од дана развода парничних странака 09.06.2003. године па до коначне исплате, све у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, и свака странка сноси своје трошкове поступка, док је у преосталом побијаном усвајајућем делу одлуке о тужбеном захтеву пресуда потврђена; и одлучено да свака странка сноси своје трошкове другостепеног поступка.

Против правоснажне пресуде донете у другом степену тужиља је благовремено изјавила ревизију побијајући пресуду у одбијајућем делу изреке из свих законских разлога због којих се ревизија може изјавити.

Врховни суд је испитао побијану пресуду, на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ бр. 72/11...10/23), па је утврдио да је изјављена ревизија делимично основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку на који ревизијски суд пази по службеној дужности. Такође, у поступку није дошло до пропуста у примени или до погрешне примене ма које одредбе Закона о парничном поступку, па није учињена ни битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП, на коју се у ревизији указује.

Према утврђеном чињеничном стању у првостепеном поступку и након расправе одржане пред другостепеним судом, парничне странке су закључиле брак ...1994. године, који је разведен пресудом Општинског суда у Сремској Митровици од ...2003. године, али је до фактичког прекида њихове заједнице живота дошло ...2002. године. У браку је рођено једно заједничко дете дана ...1995. године. У време закључења и током трајања брака парничне странке нису имале непокретну имовину у власништву и живели су као подстанари. Тужиља током трајања брака није била запослена и водила је бригу о заједничком детету и о домаћинству. Тужени је у периоду од 1992. до 1998. године радио као диспечер у фирми свог оца „...“ са седиштем у ..., Босна и Херцеговина, која се бавила међународним транспортом, а која је основана 1991. године, након што су се родитељи туженог вратили из иностранства, где су живели и радили од 1971. године до 1991. године. Пошто је тужени одлучио да се одвоји од оца и да оснује своје предузеће, он је 1998. године од ГГ купио приватно предузеће за трговину и услуге „ГГ“, али је до 2000. године наставио да помаже у очевој фирми, а тиме и целој породици, да би му заузврат отац помогао тако што му је поклонио укупно 200.000 км. Овај новац тужени није добио у једном износу, већ је прво добио 100.000 км када је основао своје предузеће, а остатак од 100.000 км отац му

је поклањао сукцесивно. Исто тако, након што је тужени одлучио да оснује своје предузеће, од оца тужиле позајмио је износ од 10.000 ДМ који је враћен у краћем року, за време трајања брака са тужиљом.

У образложењу побијане пресуде је детаљно описано упис и пословање предузећа које је тужени купио, као и промене у оснивачком улогу. Такође, ближе је описана улога ДД, који је само формално извесно време био улагач у фирми туженог „ВВ“ доо Бијељина, и формално уложио 50% оснивачког улога, да би касније иступио из друштва и свој оснивачки удео уступио туженом, као другом оснивачу. ДД није заиста учествовао у раду друштва „ВВ“ доо Бијељина, није уложио новац, односно није сукцесивно уложио опрему у противвредности од 240.000 км, иако је тако било предвиђено уговором закљученим између њега и „ВВ“ доо од 23.01.2001. године, већ је упис о повећању оснивача и оснивачког улога на име оснивача ДД био извршен како би предузеће могло да оствари право на ослобођење од плаћање царина и других увозних дажбина на опрему, а сукцесивног уноса капитала није било. Тужени је уплатио новчани капитал од 5.000 км који је уписан 2001. године а уплаћен 2002. године. Решењем Основног суда у Бијељини од 21.10.2009. године закључен је поступак ликвидације над ликвидационим дужником „ВВ“ Бијељина у ликвидацији.

Налазом и мишњем вештака економско финансијске струке утврђен је начин улагања и висина оснивачког улога у наведено предузеће, као и вредност капитала друштва „ВВ“.

Отац туженог је преминуо ...2002. године и решењем о наслеђивању Основног суда у Прњавору О 10/03 од 24.06.2003. године за законске наследнике на његовој заоставштини оглашени су супруга и синови оставиоца, а браћа туженог ЂЂ и ЕЕ. Тужени је дао наследничку изјаву да није заинтересован за заоставштину иза оставиоца јер му је отац за живота дао у новцу 200.000 км, чиме се сматра намиреним на заоставштини иза оставиоца.

Имајући у виду овако утврђено чињенично стање, судови су утврдили да је износ од 5.000,00 км који је уписан као оснивачки улог у наведеном предузећу заједничка имовина парничних странака. Првостепени суд је такође сматрао да је износ од 240.000 км, који је уписан и унет у материјалним средствима као оснивачки удео у наведеном предузећу заједничка имовина парничних странака. Међутим, другостепени суд је оценио да овај износ представља посебну имовину туженог, коју је добио од свог оца приликом куповине и оснивања свог предузећа и касније, због чега је првостепену пресуду делимично преиначио и одбио тужбени захтев који се односи на оснивачки удео у материјалним средствима у износу од 240.000 км. При томе другостепени суд је закључио да је уплата оснивачког удела – неновчаног капитала који је унет у биланс 2001. године вредности 233.623,00 км смањен у 2002. године на 228.623,00 км а до ликвидације друштва 2009. године није било сукцесивног уноса капитала, па је закључио да се исти односи на унету опрему, а чија вредност је приближна износу од 200.000,00 км коју је тужени добио на поклон од оца. При томе тужилца није пружила валидни доказ током поступка да је опрема која је унета у предузеће купљена заједничким средствима стеченим у браку.

Правилно је другостепени суд утврдио да износ од 200.000 км који је унет и уписан у оснивачки улог предузећа туженог „ВВ“ доо Бијељина представља посебну имовину туженог, јер је тај новац тужени добио на поклон од свог оца и од тог новца је купљена опрема – камиони који су као материјална средства унети у оснивачки удео предузећа. Зато су неосновани наводи ревизије којима се указује на другачије чињенично стање и сумњу у могућност оца туженог да туженом поклони толики износ новца, с обзиром да тужена није у току поступка изнела доказе којима би потврдила супротно ономе што је у поступку утврђено.

Међутим, основано се у ревизији указује на утврђени износ оснивачког удела од 233.623 км односно 228.603 км и на разлику вредности оснивачког удела у односу на износ од 200.000 км за који је утврђено да представља посебну имовину туженог. Наиме, другостепени суд није имао у виду да је тужена, иако није била запослена, водила бригу о домаћинству и заједничком детету парничних странака, па је на тај начин учествовала у стицању средстава које је тужени зарађивао радећи у предузећу „ВВ“ односно бавећи се делатношћу превоза робе, а што је било омогућено и радом тужиље у домаћинству и обављањем послова у заједничком домаћинству и бригом о заједничком детету, да би тужени могао да се више посвети раду у свом привредном друштву. У току поступка, налазом и мишљењем вештака није на поуздан начин утврђено на који начин је дошло до оснивачког удела у вредности већој од 200.000 км, а због чега није правилно примењено материјално право које се односи на стицање заједничке имовине супружника из одредби Породичног закона. У том смислу су основани наводи ревизије да 223.623 км односно 228.623 км не може бити приближно износу од 200.000 км како је закључио другостепени суд.

Због погрешне примене материјалног права чињенично стање није потпуно утврђено, због чега је ревизија тужиље усвојена и побијана пресуда укинута у преиначујућем одбијајућем делу другостепене пресуде.

У поновном поступку другостепени суд ће поступити по примедбама из ове пресуде, поново оценити налаз и мишљење вештака економско финансијске струке и по потреби затражити допуну тог налаза и вештака саслушати на рочишту, како би се на јасан и недвосмислен начин утврдила висина оснивачког удела у предузећу туженог и на који начин је дошло до разлике у висини оснивачког удела 200.000 км који представља посебну имовину туженог и 233.623 км односно 228.623 км који је уписан у биланс наведеног предузећа.

Пошто поступи по наведеним примедбама другостепени суд ће поново одлучити о тужбеном захтеву доносећи правилну и закониту пресуду.

Одлука о трошковима поступка, зависи од коначног успеха странака у спору, због чега је побијана пресуда укинута и у делу одлуке о трошковима поступка.

Из наведених разлога одлучено је као у изреци, на основу члана 416. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа - судија
Весна Субић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић